

18 maart 2019

De Poort van Dijk

Sporen

Ooit, jaren geleden alweer, bezocht ik een textieltentoonstelling. Diegenen die mij een beetje kennen, zullen bij deze openingszin vol verbazing hun wenkbrauwen optrekken. Jij? Een tentoonstelling rondom textiel? Ja ik! Eerlijkheid gebiedt mij om te zeggen dat ik daartoe aangespoord was door een goede vriendin die een betere verhouding met mooie handwerken heeft dan ik. Evenwel, ik heb met open mond in de tentoonstellingshal rondgelopen: wat een ongelooflijk mooie kunstwerkjes waren daar door creatievelingen gewrocht! Ik keek mijn ogen uit. Zo liep ik onder anderen tegen een rond doek aan met horizontale en verticale lijnen. Deze lijnen kruisten elkaar en in de hokjes die ze vormden, waren mooie sporenpatronen geborduurd. Her en der op het wonderschone doek waren, tussen de lijnen en borduursels door, spreuken aangebracht. *'Op het verkeerde spoor', 'Van het spoor geraken', 'Het is niet zozeer het pad dat je gaat, maar de sporen die je achterlaat', 'Wie een spoor nalaat, laat een wond na',* en in het midden van het doek de spreuk *'Alles wat echt is, laat sporen na!'*

Over al die vijf uitspraken kunnen, stuk voor stuk, met gemak vijf columns geschreven worden. Het doek raakte me, liet kennelijk op een geheel eigen wijze een spoor na in mijn herinnering aan die dag. Het had mijns inziens vooral te maken met kwetsbaarheid. De kwetsbare mens die hier op aarde ronddoelt, sporen nalaat, soms de weg wat kwijt is, en aan den lijve voelt dat het pad dat je als mens moet lopen niet zonder distels en doornen is. Tegelijkertijd was het textielkunstwerk op een bepaalde wijze ook heel bemoedigend. Ieder wezen laat een spoor na, op welke wijze dan ook. Je bent niet de enige die wel eens de weg kwijt is. En niet de enige die een eigen spoor moet trekken. Hoe bemoedigend!

Foekje Dijk